

Kwetsbare, dierbare verhalen

Gesloopt gingen Mariska van Kolck, Celine Purcell en Renée van Wegberg na de *Vagina monologen* het podium af, maar zelden waren ze zo tevreden.

MARTIN HENDRIKSMA

Nog, twee dagen na hun debuut bij de *Vagina monologen* in het DelaMar, schieten ze meteen weer in de glunderstand. Mariska van Kolck: "In Amerika staan actrices in de rij om mee te mogen doen. Oprah Winfrey, Meryl Streep ... Het is compleet anders dan de producties die je normaal doet. Dits uniek. Gelukkig mogen we zondag nog een keer."

Normaal is Van Kolck (48) een succesvol musicalactrice, net als haar twee collega's op die memorabele avond: Celine Purcell (32) en Renée van Wegberg (27). En toen kwam het telefoontje van de *Vagina*-producent: "Nog voor het woord 'monologen' viel, hep ik al ja," zegt Van Kolck. Ook Van Wegberg wilde meteen meewerken. "Ik had er veel over gehoord, wist waar het voor stond." Purcell maakte een klein formeel voorbeeld: eerst wilde ze het script zien. "Ik dacht bij het lezen wel even: zo, dat is best eh ... letterlijk." De *Vagina monologen* is een toneel-

stuk van de Amerikaanse Eve Ensler, dat sinds 2001 geregeid en met een per avond wisselende cast in Nederlandse theaters wordt opgevoerd. Het is geïnspireerd op interviews met tweehonderd vrouwen over hun vagina. Uit die verhalen construeerde Ensler tien monologen. Het stuk is een aanklacht tegen de seksuele mishandeling van vrouwen en meisjes, navrant en onthullend. Maar ook een bij tijd hilarische oproep aan vrouwen om trotser te zijn op hun 'voorbips', 'flamoes' of 'stortgat' en ervan te genieten.

Daar zaten ze dan, die maandagavond in het DelaMar. Vrijwel zonder repetities: hup met het script in de hand het podium op. Van Wegberg: "Ik ben nooit zenuwachtig voor een opkoms, maar nu voelde ik het hart in mijn keel kloppen." Van Kolck: "Normaal klinkt er als ik opkom altijd een gezellig muziekje waarop je een dansje kunt doen." Purcell: "We braken meteen het ijs door tegen het publiek te praten: 'O, dus jullie zitten er ook mee, met die vagina. Nou, vanavond gaan we er eens lekker alles over zeggen.' Ik merkte dat ik heel geconcentreerd raakte. Alles hangt af van het moment. Normaal zit je in een rol als in een kooi je gevangen. Nu dacht ik soms: Jezus, wat doe ik nu?" De rolverdeling lag vast. Van Kolck: "Celine speelt de meeste monologen van de vrouw die seks prettig vindt. Ik doe de wat oudere rollen, zoals een oma die een kleinkind krijgt, maar

ook een vrouw die niks van haar vagina wil weten, want handjes boven de dekens. En Renée nam de jeugdiger personages voor haar rekening."

Het publiek bestond, uiteraard, vooral uit vrouwen. Maar tot hun verbazing troffen ze ook een rijtje van drie mannen aan, keurig in pak. Het trio liet weldra van zich horen. Van Kolck: "Ik doe een monoloog van een vrouw die kwaad is dat ze geen tweede kindje heeft gekregen. Uiteindelijk besluit ze: ik ga leven. Ze wil reizen in Frankrijk een goed boek lezen, experimenteren en dan eindigt het met: 'Mijn vagina wil gewoon meer, veel

'Vooral voor de generatie net boven ons zijn de verhalen herkenbaar'

meer.' Vervolgens één van die mannen daar keihard overheen: 'Yeah!'" Zelf genoten ze het meest van het wederzijdse acteren. "Wij hadden alle monologen vooraf gelezen maar nooit horen uitspreken," zegt Van Kolck. "Het was heerlijk om te kijken naar Renée en Celine. Ze gingen spelen ... mijn mond viel open. Want het mooie is: de monologen mogen we allemaal persoonlijk interpreteren." Na elk van die tien verhalen, hoe hilarisch soms ook, moesten ze een keiharde overgang maken. Van Kolck: "Een paar feiten vertellen, wat we

echt als nieuwsllezers hebben gedaan. Zoveel miljoen meisjes worden beneden, dit is het percentage kindermishandeling - dan gaat het weer over in de volgende monoloog. Geniaal."

Normaal spelen ze een voorstelling om het publiek een fijne avond te bezorgen. Hoe zien ze dit? Als missewerk? Van Kolck: "Eigenlijk wel, ja. Andere vrouwen hebben heel veel moeite moeten doen om dit te vertellen. Ze zijn door grenzen gegaan, want het zijn stuk voor stuk heel dierbare, kwetsbare verhalen. Die moeten wij als vrouwen beschermen, koesteren, maar ook uitdragen."

Purcell: "Ik kreeg best vaak de vraag: is dat onderwerp niet achterhaald? Nee, dus. Oké, mijn generatie heeft op seksueel gebied minder gêne. Dus die passage over je vagina scheren, dat is inmiddels best gewoon. Maar er zit ook een verhaal in over kindsoldaten in Congo. Jonge meisjes die door soldaten als seksmachine gebruikt."

Van Wegberg: "Vooral voor de generatie net boven ons, nog tamelijk preuts opgevoerd, zijn de verhalen heel herkenbaar. Dus daar krijg je vanuit de zaal ook de meeste reacties op. Maar ook jongere meisjes kunnen er een hoop van leren." Van Kolck: "Het is leuk, informatief, indrukwekkend en grappig. Kom je kijken?"

**DelaMar, 16 september, 15.00 uur.
Vanaf 24 september elke
maandagavond met wisselende cast.**

informatief en grappig. FOTO DINGENA MOI

held of schrik